

El Diacrític | | Actualitzat el 11/11/2024 a les 19:32

Aturar-se i veure tots els colors del blanc

Article de Roser Iborra, a la sortida d'una convalescència a l'Hospital de Sant Jaume de Manlleu | «Costa encara més mantenir la calma quan veus les orelles del llop de la dependència, que sempre havies mirat de lluny. Perquè sempre eren els altres, els qui s'hi trobaven» | «Hi ha mans que curen. Com dues orquídiades, blanques i precises, gosen mirar endins del dolor, apedaçar la carn trèmula, recosir les ruptures que el temps ha esqueixat i malmès»

«Hi ha mans que cuiden. Com papallones blanques de llum, il·luminen les nits llargues d'hores insomnes. Renten, curen, estimen»

Amb agraïment, per al Dr. Ramon Clos i Molina. Per a les infermeres i doctores de la Unitat de Convalescència de l'hospital de Sant Jaume de Manlleu. Per a l'Eli de rehabilitació. Per als familiars, amics i amigues que hi són sempre.

Generalment parlant, aturar-se va bé. Pot ser un àpat o una migdiada. Pot ser una bona nit de repòs i de somnis. Pot ser una escapada al mar o a la muntanya, pot ser veure arbres que canvien de color i que sempre són una sorpresa. Poden ser unes vacances, encara que costi d'arribar-hi. O no.

Pot ser la jubilació, llargament esperada, o la que t'agafa per sorpresa i et fa repensar no només què fas, sinó qui ets.

Pot ser una aturada per raons mèdiques, esperada o no, però sempre incerta i temuda. Costa,

imaginar-se que seran unes vacances, però es pot intentar. I costa encara més mantenir la calma quan veus les orelles del llop de la dependència, que sempre havies mirat de lluny. Perquè sempre eren els altres, els qui s'hi trobaven.

Fins que la fragilitat és tota teva. Costa, pensar que t'hauran de rentar, d'acompanyar al lavabo, d'ajudar-te a menjar. Però sempre acabes veient la inutilitat de patir per endavant. Quan hi ets, la calidesa humana que t'envolti serà essencial.

I aquest és un escrit d'agraïment per la calidesa humana rebuda, justament. La que va fer els dies i les nits passadors gràcies a la professionalitat i a la tendresa, que sempre va més enllà de la feina estricta.

Com diuen les infermeres, de l'1 al 10, un 11. No de dolor, sinó de meravella per la feina tan ben feta.

Tots els colors del blanc

Hi ha papallones grises que, durant els insomnis, van dipositant una molsa negra (de dolor i oblit) a les esquerdes dels ossos, a les plantes dels peus o entre els dits de les hores, a les axelles del temps perdut.

Però hi ha mans que curen. Com dues orquídies, blanques i precises, gosen mirar endins del dolor, apedaçar la carn trèmula, recosir les ruptures que el temps ha esqueixat i malmès.

Hi ha mans que cuiden. Com papallones blanques de llum, il·luminen les nits llargues d'hores insomnes. Renten, curen, estimen. Tenen sempre una paraula que acaricia a punt; una bena per als carn-esqueixats del cos i de l'ànima.

Hi ha mans que acompanyen. Vénen de fora dels murs, amb una fulla vermella de tardor enganxada als peus; amb grapats de sorra brillant de les platges volcàniques; amb l'olor de pomes madures o les hores de dolçor groga dels raïms; amb l'escorça als dits dels dies blaus. Esquerden les parets i hi porten l'alè de coloraines dels bolets. Porten tots els colors del blanc.